

עמ"ת 37992/01/17 - מדינת ישראל נגד דוד עומר דגמי, תומר ברכה, אסף קמפה, אלאון לוגסי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 17-01-37992 מדינת ישראל נ' דגמי(עוצר) וachs'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט ארץ יקואל
עוררים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. דוד עומר דגמי (עוצר) 2. תומר ברכה (עוצר) 3. אסף קמפה (עוצר) 4. אלאון לוגסי (עוצר)

החלטה

לפנינו עורך על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון מיום 15.1.17, במסגרת דיוון מאוחד במספר 47456-12-16 ומ"ת 59368-12-16, בגדירה נדחתה בבקשת העוררת לעצור את המשיבים עד לתום ההליכים המתנהלים נגדם בת.פ. 16-12-09. זאת, לאור התרומות בבית המשפט קמא מקומה של חולשה ראייתית משמעותית, שבעיטה הורעה על שחרור המשיבים בתנאים מגבילים. המשיב 1 ו2 - מעצר בית מלא בבית המשיבים, בפיקוח ערבים ותוך מתן שעות התאזרחות פעמיים בכל יום. המשיב 3 - הטלת ערבויות להבטחת התיאצובתו למשך משפטו. המשיב 4 - מעצר בית חליין בשעות 21:00 עד 06:00, ללא פיקוח ובתוספת ערבויות כספיות.

רקע

כנגד המשיבים הוגש כתוב אישום המיחס להם עבירות של קשר רפואי קשור, התקיפה הגורמת חבלה של ממש בתחום מחמירויות ותקיפה בתחום מחמירויות.

על פי עובדות כתוב האישום, המשיבים קשרו קשר ביןיהם ועם אחרים לתקוף את מ (להלן: "מ") ודק (להלן: "דק"). לשם כך, קבע המשיב 1 פגישה עם מ ק בראשון לציון. המשיבים וכניםים קושרים נוספים, הגיעו לחניון כשם עומדים בזוגות או בשלשות במקומות שונים ברחבי הארץ והמתינו למ ודק כשהם חמושים באלוות ובקסדות אופנאות וכולם לבושים בגדים כהים או ברדסים.

המשיב 1 כיוון את ד ודק לחניון וכאשר הלו הגיעו לחניון ויצאו מרכבם, התקבוצה מסביבם חבורה ופרטיה החלו לתקוף ולהכך אותם באמצעות ידיהם ובאמצעות אלות וקסדות אופנאות. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למ שבר בקרסול ושבר בצלע. התקיפה הסתיימה לאחר שדק נשלף ונשך וירה מספר יריות באוויר ובהמשך עבר חלק מהחבורה, אשר התפזרה

עמוד 1

בית המשפט קמא התרשם מקיומה של חולשה משמעותית בחומר הראיותلقאורה אשר הצטבר כנגד המשיבים ולפיכך הורה על שחרורם בתנאים מגבילים, כנזכר. בית המשפט קמא הטעים כי קיים ריבוי גרסאות אשר לפרטי האירוע מושא כתוב האישום. מ, ק ואדם נוסף בשם בר שטרית, אשר נסע עמו ברכבתם (להלן: "שטרית"), מתארים אירוע אלים בו הותקפו על ידי קבוצה גדולה של תוקפים באמצעות ידים, רגליים, סכינים, אלה וקסדות. אירוע חמוץ, ממנו הצלחו להיחלץ רק בעקבות ירי באקדחים של מ וק - כך לגרסת שטרית, בעוד שהגרסתו של מ, אין מדובר בנשך שהוא בחזקתו, כי אם באקדח שחלץ מאחד התוקפים.

בית המשפט קמא הוסיף והטעים, כי לא נתפסו סכינים וגזר מדמייע שנתפסו בחזקתו של מ. במקום נמצאו אופנוניים כך שהיו גם לפחות שתי קסדות ונתפסה אלה מעז, אשר הזכירה אך בהודעתו של מ. בית המשפט קמא ציין כי קיימת גרסה נוספת מועקבים וудי ראייה שנחכו במקום, אשר תיארו אירוע אלימות קצר, שאינו כולל שימוש בחפצים או בנשך. הובהר, כי כתוב האישום נגזר בחלוקת תיאורים של שטרית, מ וק וכן מגרסת העוקבים, תוך התעלמות מנתונים מסוימים המובאים בכל אחת מהגרסאות.

מכל אלו, התרשם בית המשפט קמא כי קיימות ראיותلقאורה להוכחת עבירות התקיפה, אך קיימת חולשה ראייתית ביחס לאופן ביצוע התקיפה, לחפצים ולנשך שבו השתמשו התוקפים, לשם אירוע התקיפה ולכמויות המשתתפים בו. כן התרשם בית המשפט קמא כי קיימת חולשה ראייתית לגבי הטענה כי כל הנוכחים השתתפו באירוע וכן אשר לטענה כי המשיבים כולם קשרו קשר לביצוע תקיפה אלימה בצוותא חדא.

לGBTY המשיב 1, קבע בית המשפט קמא כי אין מחלוקת על כך שעמד בקשר טלפוני עם מ וק, ממש עד הגעתם לחניון - זירת האישום ולאחר מכן אותם אליו. בנוסף, קיים אכן טלפוני המלמד כי המשיב 1 נכח בחניון בזמן האירוע. אשר למשיב 2, ציין כי הלה זהה במקום ידי העוקבים כאחד ממשתתפי התקיפה וכמי שבמהמשך נמלט מהמקום. אשר למשיב 3, ציין כי מעורבותו הנטענת באירוע מושא כתוב האישום, למשך מהודיעו של שטרית, בה מתואר אדם שחשפה לו שן מצד ימין באופן התואם לתיאורו של מшиб זה וכן מספרו נמצא בראשימת אנשי הקשר של חילק מהמעורבים. עם זאת, בית המשפט קמא התרשם כי לא קיים זיהוי הקשור אליו למעשה התקיפה, אין אכן סולורי המלמד על הימצאותו בזירה ושטרית לא זיהה אותו במסדר זיהוי. בית המשפט קמא הוסיף והתרשם כי תרגיל החקירה שנערך, במסגרתו ישב המשיב 3 לבדו על ספסל והתבקש זיהויו, הוא חסר משקל ראייתי. אשר למשיב 4, ציין כי מכשיר סולורי בשימושו נתפס בזירה וכיים אכן המלמד על הימצאותו בזירה בזמן האירוע.

נוסף על כל אלו, קבע בית המשפט קמא כי שתייקת המשיבים בחקירהם אכן מחזקת את הראיות הלכאorias בעניינם, אך אין בה, לכשעצמה, כדי לפתור את החולשה שנמצאה בהן.

לאורם של נתונים אלו, סבר בית המשפט קמא כי אין הצדקה להמתנה לקבלת תסקרי מעצר ובכך להאריך את מעצר המשיבים שלא לצורך והעדיף את שחרורם, באופן ובתנאים הנזכרים.

תמצית טענות הצדדים

העוררת סבורה כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. לשיטתה, קיימת תשתיית ראייתית לכאורית הקשורת את כל המשיבים לאיושומים המיויחסים להם, באופן שיש בו כדי להקים עילת מעצר כנגדם. העוררת סבורה כי אין לייחס חולשה ראייתית בונגע למספר המשתתפים באירוע מושא כתוב האישום. הודגש כי כאשר אנשים שונים נוקבים במספר המשתתפים, לא ניתן להגיע לאمدنן מדויק, שכן מדובר בהערכתה המשתנה מאדם לאדם ואין בה כדי להוות סטירה המגבשת חולשה. כן הודגש, כי האירוע המיויחס למשיבים המשתנים משתנה בשעת בין ערביים, בעוד שכל אחד מהעדים נכת במרקח שונה מהזירה ובהתאם לכך מתקבלים אירוע רב משתתפים שמספרם משתנה מעד לעד, אין לראות בכך חולשה ראייתית. אשר לאופן ביצוע התקיפה, אם תוך שימוש בחפצים אם לאו, טוענת העוררת כי הממצאים בזירה, בדמות אלה וקסדות, שקיים נלמד מהודעות העדים לפיהן נכון בזירה מספר רוכבי קטנועים, מתישבים עם גרטסתם של שטרית, מק, לפיה נעשה שימוש בחפצים במהלך התקיפה. עוד הודגש כי בזירה נכון מערבים נוספים אשר לא נעצרו ואין באיזוכם של חפצים על ידי העדים, כדי לשלו בהכרח את הימצאותם בזירה. אשר למשך האירוע, העוררת טוענת כי אין במשמעותו הקצר כדי להפחית מחומרתו, או כדי להוות חולשה ראייתית בונגע לעבירות המיויחסות למשיבים.

אשר למשיב 3, העוררת טוענת כי יש לייחס משקל לדוח הפעולה של השוטר מר יובלaben-זמיר מיום 16.12.8, ממנו נלמד כי המשיב 3 אכן זוהה על ידי שטרית כאחד המעורבים באירוע מושא כתוב האישום. העוררת הבירה כי מדו"ח פעולה זה, עולה שטרית חשש להצביע על המשיב 3 כמעורב באירוע התקיפה, אך לאחר מכן מסר לשוטר מרaben-זמיר כי הוא אכן מזהה את המשיב 3 כמעט לגמרי. עוד הדגישה העוררת את העובדה כי המשיב 3 חסר שן, באופן התואם את הודיעתו של שטרית וטענה כי צירוף זה יסייע בפניה השוטר מרaben-זמיר ושתיקתו של המשיב 3 בחקרתו, מגייע כדי קיומן של ראיות לכאורה הקשורות את המשיב 3 לעבירות המיויחסות לו.

אשר למשיב 4, העוררת טוענת כי איכינו של מכשיר הטלפון השיך לו בזירת האירוע ובזמן הסמוך להתרחשותו, לאחר שחברו - המשיב 1, יזמ את הגעת החבורה למקום, אינה צירוף מקרים ויש בה כדי ללמד על הגעתו למקום, חלק מקשרת הקשר לתקוף את מ.ק. העוררת הוסיפה והפנתה לחיפוש שערכ ממכשירו הטלפון, בגדירו עלו שמותיהם של המשיב 1, המשיב 4 ק. העוררת סבורה כי חיפוש זה מלמד על הקשר שהמשיב 4 למשיב 1 ולקסטלאנו, באופן שיש בו כדי להקים חזקה עובדתית מסתברת לכך שהימצאותו בזירת האירוע לא הייתה למטרות תמיינות, אלא כדי לקחת חלק בתקיפה המתוכננת המתוארת בכתב האישום.

המשיבים, מנגד, טוענים כי אין להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. המשיבים סבורים כי אכן קיימת חולשה משמעותית בחומר הראיות. המשיבים מפנים לחומר הראיות לכאורה, לפיו מ.ק הגיעו לזרות האירוע כשם חמושים בנשק חם, בסכינים ובגד מדיע, בעוד שטענו כי הגיעו לפגישה עסקית. המשיבים הוסיפו והפננו להודעות העוקבים שהשייכים ליחידה הסמוייה, מהן ניתן ללמוד כי מדובר בקטטה בת מספר משתתפים, ללא שימוש בחפצים, בעוד שקסטלאנו נצפה יורד מרכבו ומתחילה לירות בנשק לעבר המעורבים הנוספים. ב"כ המשיבים הוסיפו והפננו להודעות העדים, מהן ניתן ללמוד על קיומה של קטטה בת מספר משתתפים, אשר נמשכה מספר שניות ובסופה התרחשו יריות. מודגש כי בהודעותיהם, לא צוין דבר קיומם של סכינים או שימוש בחפצים במהלך הקטטה. כן הודגש, כי יש לייחס משקל גבוה לגרסת העדים הבלטי מעורבים, לעומת גרסתם של שטרית, מ.ק, בהיותם מעורבים באירוע ובהתאם שגרסתם נמצאה מתפתחת, בלתי עקבית ורואה בסתרות פנימיות.

עוד נטען, כי מ.ק נשאלו אם זיהו את המשיב 1 בחניון ונענו על כך בשלילה. בנוסף, הדגיש ב"כ המשיב 1 כי מרשו אוקן בזירת האירוע, הצמודה למסעדה, לאחר שמורק ציינו כי במהלך הנסעה קבעו להיפגש עמו במסעדה הסמוכה לחניון

שאלוי הוכוונו. עוד הפנה הסגנור להuder כל ראייה הקושרת את המשיב 1 למעשה התקיפה.

ב"כ המשיב 3 טען, כי בלבד מהיות מרשו חסר שנ קדמית, אין אף ראייה לכואורה הקושרת אותו לביצוע העבירות המียวחות לו. הסגנור הדגיש כי ניסיון העוררת לקשר את המשיב 3 לאירוע מושא כתוב האישום באמצעות הדז"ח של השוטר מר אבן-צמיר, בגדירו צוין כי שטרית זהה את המשיב 3, אינו יכול להתקבל. הודהש, כי לפי דז"ח העוקב, שטרית יצא מהרכב לפניו פרוץ הקטטה. בנוסף, בהודעתו הראשונה, לא צוין שטרית כי למשיב 3 חסירה ישן. בהודעתו השנייה, צוין שמדובר בבחור חסר אשן, גבוה עם עיניים בהירות וGBT ערבי. הסגנור הדגיש כי למשיב 3 אין עיניים בהירות. עוד הודהש, כי במסדר זההו נמצא שהמשיב 3 לא זהה על ידי שטרית ואין לו חסס כל משקל ראוי לדז"ח הפעולה של השוטר מר אבן-צמיר, בהינתן כי אין מדובר במסדר זההו.

ב"כ המשיב 4 טען, כי העבירה המียวחת למשיבים אינה אלא תגרה גרידא. הסגנור סבור כי בהינתן החולשה הריאיתית המiyorחת לעובdetת הימצאותם של כל משות בזירה, לא מתקימת עילית מעצר כנגד המשיבים. הסגנור סבור כי לא ניתן ליחס משקל ראוי ממשמעותם לגורסתם של מ. ק. הודהש כי מחומר הריאות עולה כי השניים הגיעו למפגש עם המשיבים כשם חמושים בנשק ואז התפתחה תגרה בין המשיבים, באופן הסותר את העבירות המiyorחת למשיבים בכתב האישום שהוגש נגדם. הסגנור הוסיף והדגיש, כי העוררת סבורה שהודעתו של מ לפיה הוא חטף את האקדח מאדם אחר שנכח במקום, אינהנו נכוונה. משכך, תמהה כיצד נוטה העוררת לקבל את יתרת גרסתו בנוגע לנسبות התרחשות העבירה. הסגנור סבור כי לא ניתן להתעלם מהודעתו של מ, לפיה המשיב 4 לא נמנה על תוקפינו.

דין והכרעה

לאחר שיעינתי בטענות הצדדים, בהחלטת בית המשפט קמא ובחומר הריאות לכואורה שהועבר לעוני, הגעתו לכל מסקנה כי יש לקבל את הערע בחלוקת.

כמויות המשתתפים בתקיפה, משך התקיפה ואופן ביצועה

איןני מוצא מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט קמא, לפיה קיימת חולשה ריאיתית מסוימת, אשר לכמאות המשתתפים בתקיפה עצמה ובעונתם כי נעשה שימוש בחפצים במהלך התרשמה, כמו בית המשפט קמא, כי מחומר הריאות לכואורה עולה בלבד מגורסתם של מ, קסטלאנו ושטרית, קיימות גרסאות של עדים בלתי מעורבים ושל העוקבים, מהן עולה כי לא נעשה שימוש בחפצים כלשם במהלך התקיפה וכי לא כל הנוכחים באותו השותפו בה. מכאן יוצא, אם כן, כי קיימת חולשה ביחס לעובdetת המפורטת בכתב האישום, לפיה התקיפה בוצעה באמצעות חפצים וכי כל הנוכחים השתתפו, בהכרח, בתקיפה עצמה.

איןני מתעלם מטענת העוררת, לפיה גרסתם של מ, קסטלאנו ושטרית מתישבת עם הממצאים בזירה, בדמותם הימצאותן של אלה וקסדות אופננו וכן עם חבירתם הבלתי מקרית, לכואורה, של כלל הנוכחים במקום. עם זאת, איןני סבור כי יש במצבים אלו, בשלב זה, כדי לרפא את החולשה הנובעת מהודעותיהם של העדים הבלתי מעורבים. קיומם של מצבים בדמות קסדות אופננו ואלה, אינם מלמד, בהכרח, כי אכן נעשה בהם שימוש במסגרת התקיפה עצמה. בנוסף, לאור גרסאות העדים הבלתי מעורבים, מהן עולה כי לא נעשה שימוש בחפצים במסגרת התקיפה וכי לא כל הנוכחים במקום השתתפו בה, כאמור, מקובלת עלי' התרשומות של בית המשפט קמא, לפיה אכן קיימת חולשה בריאות לכואורה

שבתי מוכין בעבודות נתענות אלו.

על אף האמור, ראוי להבהיר בהקשר זה כי למשיבים מיוחסת, בין היתר, עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ג-1977, שזהו לשונה:

"382(א) נعتبر עבירה לפי סעיפים 379 או 380 כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם, דינו של כל אחד מהם - כפל העונש הקבוע לעבירה".

בבחינת פוטנציאלי הרשות המשיבים בעבירות המיוחסת להם, יסודות העבירה אינם מחייבים כי מי מהם יטול חלק בתקיפה עצמה ודי כי מי מהם חבר לאחרים לצורך התקיפה, גם אם לא הניף את ידו בפועל כלפי הקרבן. עמד על כך כי, השוו הנדל, אף אם בהקשר של "ידי אבני", בעפ"א 5028/12 פלוני נ' מדינת ישראל (12.12.9), כאמור:

"מطبعן של תקיפות המתבצעות בצוותא הוא כי התוצאה החמורה אינה בהכרח פרי מעשה גדול אחד של משתתף אחד, אלא תוצר מצטבר של תרומות קטנות של משתתפים רבים. תרומתו של כל משתתףaira העברייני, גם אם היא קטנה, מעכימה את האירוע, מעניקה בטיחון והכשר למעשה ומשלהבת את המשתתפים האחרים... המערער היה מודע להיותו אצבע אחת בתוך האגוף. מודעות זו נוגעת לא רק לכוננה הפלילית אלא למעשה הפלילי. לא בכדי מהוות השתתפותם של רבים באירוע נסיבה חמירה של עבירות התקיפה על פי ס' 382(א) בו הורשע המערער. ללמדך כי הסיכון הנש�� מפני אדם, דוגמת המערער שלפנינו, המשתתף בתקיפה מסווג זה אינו מתמחה במעשה הספציפי אותו ביצע בעצמו כי אם גם במופיעני ההתרחשות כולה...".

אשר למשך התקיפה, אני מקבל את טענת העוררת, לפיה אין במשך הקצר המיוחס לאירוע, כדי להפחית בהכרח מחומרתו ואין בו, לכשעצמו, כדי להוות חולשה בחומר הריאותلقאה. כזכור, בית המשפט קמא קבוע, כי **"כל שהארוע היה קצר יותר, כך לכוארה יש ליחס לו חומרה פחותה"** (ההדגשה שלי - א.י.) ובסעיף 31 להחלטתו, קבוע כי קיימת חולשה ראייתית בנוגע למשך התקיפה.

סבירני כי ממשך התקיפה, לכשעצמו, אינו מהוות נתון שיש בו להביא, בהכרח, להפחיתה בחומרת התקיפה עצמה. תיתכן התקipa שחומרתה גבוהה ביותר שתימשך ארمسפר שניות בזדמנות ואשר תוכאתה עלולה לפקח חיים או להביא לפגיעה חמורה בגופו ונפשו של אדם, בעוד שתיתכן התקipa ארוכה יותר שחומרתה עלולה להיות פחותה מזו הקצרה ממנה. על בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו, תוך התייחסות למכלול הנسبות הנסיבות לעניין. מטעמים אלו, אין במשך התקיפה עצמה, כדי להוות חולשה בריאותلقאה, באופן שיש בו כדי להביא בהכרח להעדפת חלופת מעצר בעוניים של מי מהמשיבים.

mobher, כי קביעתי זו אינה גורעת מחובטו של בית המשפט לבחון אפשרות להציג את מטרות המעצר בתנאים שפגיעתם בחורות הנאשם פחותה, כמצוות סעיף 21 (ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (ר' גם: בש"פ 4185/03 אביטן נ' מדינתישראל נ' מדינתישראל (14.5.03); בש"פ 6909/05 סטופל נ' מדינתישראל (3.8.00)). זאת,

בכפוף למבקר "הדו-שלבי", עליו עמד בית המשפט העליון בבש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.1.2015), לפיו, בשלב הראשון בוחן בית המשפט האם ניתן להשיג את תכלית המעצר בסביבות הנסיבות של הנאשם בדרך של חלופת מעצר ואם ניתן ליחס לו את מידת האמון המתבקשת לשם העדפת אמצעים שפגיעתם בחירותו פחותה. רק אם התשובה לשאלת זו היא חיובית, פונה בית המשפט לשלב השני, בו נבחנות חלופות מעצר קונקרטיות ומידת הגש망ן את תכלית המעצר (ר' גם: בש"פ 4513/16 דומראני ואח' נ' מדינת ישראל (22.6.2016); בש"פ 9447/04 זיבידאת נ' מדינת ישראל (ר' גם: בש"פ 3002/06 סעאידה נ' מדינת ישראל (17.4.2006)).

משיבים 1-2

בעניינו של המשיב 1, קבע בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכואורה בתימוקין בעבורות המיויחסות לו, תוך הבקרה כי מחומר הראיות לכואורה בעניינו, עולה שהוא יוזם את האירוע, הוביל את מ-ק למארב, נמצא איתם בקשר טלפוני רציף ממש עד הגיעם לחניון ומכוירו הסלולרי אף נמצא מאוכן בחניון במועד שבו התרחשה התקיפה, לכואורה.

בעניינו של המשיב 2, קבע בית המשפט קמא כי חומר הראיות לכואורה מקיים תשתיית ראייתית לכואורתו במקום ולהיותו אחד המשתתפים בתקיפה עצמה.

איןני סבור כי הקשיים הראייתיים שנסקרו לעיל, דומות כמות המשתתפים בתקיפה והשימוש בחפצים במסגרתם, משליכים על עניינים של המשיבים 2-1 באופן שיש בו כדי להפחית כדי כך מועצתם הראיות לכואורה שהצטברו כנגדם וכפועל יצא, מהמסוכנות הנשקפת מהם, כך שתועדף חלופת מעצר בעניינם, על אחר. סבורני כי ראוי לocket בעניינים של משפטיים אלו בדרך של עקב הצד אגדול, תוך התייחסות למכלול נסיבות המעשה והעושה בעניינים ולאוטו מבחן דו-שלבי נזכר.

בהינתן קיומה של תשתיית ראייתית לכואורה כנגד המשיבים 2-1, אך שהמשיב 1 יוזם, תכנן והוציא לפועל אירוע תקיפה חמור ושהמשיב 2 נכח במקום והשתתף בתקיפה המאורגנת עצמה, שדי בה, לכואורה, כדי להביא להרשעתם בעבורות המיויחסות להם - יוצא כי כמות המשתתפים באירוע ושאלת השימוש בחפצים במסגרתו, אינם מחייבים כדי כך את עצמת הראיות לכואורה כנגדם ויש נתונים אלו, אך כדי להוות חולשה מסוימת בראיות.

לפקך, סבורני כי אין להעדיף חלופת מעצר בעניינים של המשיבים 2-1, רק משום החולשות הראייתיות המסויימות, כפי שנמצאו וראוי לבחון את מכלול נסיבותיהם של המשיבים 2-1 באספקלריה של נסיבות המעשה והעושה, יכול שוגם תוך היזקקות לتفسיר שירות מב奸 בעניינים והחלטת המבחן הדו-שלבי הנזכר.

לכן, אני מורה מעיצרים של המשיבים 2-1 עד להחלטה אחרת. בית המשפט קמא יקבע המשך דיון מלפני ויעשה כחוותתו לצורך ליבור סוגיות עילית המעצר והאפשרות להשיג את מטרות מעיצרים של המשיבים 2-1 באמצעות שפגיעתם בחירותם פחותה, BRAI האמור בהחלטה זו.

משיב 3

אשר למשיב 3, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא בעניינו. התרשםתי, כמו בית המשפט קמא, כי

קיימת חולשה ראייתית משמעותית בנוגע לעבירות המוחסנת לו. חולשה זו נובעת מהקיים בזיהויו כאחד המשתתפים בתקפה. המשיב 3 לא מזמין בזירת האירוע ולא זהה על ידי מי מהמשתתפים בו, או על ידי מי מהעדים הבלטיים מעורבים. העוררת הפנטה להודעתו של שטרית מיום 16.12.6.16, בגדה תיאר שבתחילת האירוע פנה אליו אדם "גבוה, בלי שנ ליש שני קדימות, עיניהם ירוקות, אף סולד נראה תימני, בלי שיער גלח. היה לו קצת זיפים אם אני לא טועה. היה לו גם מבטא קצת ערבי צזה". בהודעתו של שטרית מיום 16.12.5.16, תיאר את אותו אדם כ- "חסר שן בצד ימין, גובה ממין בראש, שחום בעל עיניהם חומות-ירוקות".

ambilי לקבוע מסמורות, תוך שאין לכך מהאפשרות כי סופו של יום יורשע המשיב במוחסן לו, בדין שהתקיים לפני, הבלתי בו והתרשםתי כי אכן חסרה לו שכן. לצד זאת, עיניו של המשיב אין נחוצות בצבעם בהיר ושתرتית לא זיהה את המשיב 3 באותו אדם במסדר הדיזייני שנערך לו. דו"ח הפעולה של השוטר מר אבן-צמיר, לא נעלם מעניין, אך אני מתקשה לייחס לו, בשלב זה, משקל ראייתי משמעותי הטלת מגבלות חירות על המשיב 3. עם זאת, על אף שאין עסקין בהעדר ראיות לכואורה כלפי המשיב 3, שוכנעתי כי עצמת הריאות לכואורה שהצטברו בעניינו, שיעירן מחסור בשן וזיהוי מאוחר בתנאים לא מבוקרים, אכן אינם מצדיק השימוש בתנאים מגבלים, בלבד מכאלו שיבתו התיאצובתו להמשפטו. בנסיבות אלו, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא בעניינו.

בית המשפט קמא התייחס לדוקטרינת מקבילות הכוחות, שנכון להחילתה ביחס למשיבים, לפיה קיימן יחס צמוד בין עצמת הריאות לבין העדפת לבקר חלופת מעצר. על כך נקבע, כי:

"**כל שעוצמת הריאות קטנה יותר וב奇特ה חומר החקירה, אפילו בשלב הלאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר. ולהיפך, ככל שהראיות לכואורה חזקות וחד-משמעות יותר, ובהתקיים שאר התנאים להורות על מעצר, כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר...**" (ר' בש"פ 11/5564 פלוני נ' מדינת ישראל (8.8.11)).

עוד נקבע בעניין זה, כי:

"**אכן יש בידי המשיבה ראיות לכואורה נגד העורר, אך עצמת ראיות אלה אינה מספיקה למעצר. הפועל היוצא מכך, הוא, כי יש להעדיף חלופת מעצר הולמת, אותה יש לשקל בכל מקרה למצאות החוקק. אחד השיקולים המנחים להורות על חלופת מעצר הוא העדר עצמה מספקת בראיות לכואורה, כדי להצדיק מעצר בפועל, שאז ניתן להסתפק בחלופת מעצר. כך למשל נקבע בש"פ 1918/01 מדינת ישראל נ' פלוני, תק-על 1294(1), וכן בש"פ 00/00 8320 אשואל נ' מדינת ישראל, תק-על 2000(3), 2607(3). ר' בש"פ 9210/03 ברआט נ' מדינת ישראל (28.10.2003).**

משיב 4

אני מקבל את טענת העוררת, לפיה בהינתן קיומן של ראיות לכואורה להימצאותו של המשיב 4 בזירת האירוע ובזמן התרחשותו, לא ניתן להתייחס לנוכחותו זו, לכואורה, כצירוף מקרים שיש בה כדי ללמד, לכואורה, על הגעתו למקום כחלק

מקשירת הקשר למעשה התקיפה. בית המשפט קמא קבוע, כאמור, כי קיימת תשתיית ראייתית לכואורית שיש בה להביא להרשעתו. בית המשפט קמא הטעים, כי נוכחותו של המשיב 4 נלמדת מאיכוןו מכשירו הסולרי בזירת האירוע בזמן התרחשותו ואילו קשירת הקשר שלו לביצוע העבירות המียวחשות לו, נלמדת מהשירות הטלפוניות שביצע למול המשיב 1 - אשר היה המארגן והיוזם של התקיפה והרorch החיה שמאחוריה. בנסיבות אלו, אף אם המשיב 4 אינו נחשב לארגון וליזום של התקיפה, אינני סבור כי ניתן להחיל דין ראייתי כה שונה כלפיו, מזה שהוחל כלפי המשיב 1, בכל הקשור להשתתפותו הלאורית באירוע התקיפה.

אחוור ואצין, כי בהינתן קיומן של ראיות לכואורה לעבירות המียวחשות למשיב 4, הכוללות תקיפה בחבורה וקשירת הקשר לביצוע עבירה זו, אין הכרח להראות, בשלב זה, כי המשיב 4 תקף בעצמו את מי מקרובנות האירוע. תרומתו של כל משתף לאירוע העברייני, גם אם היא קטנה, מעכילה את האירוע, מעניקה ביטחון והכשר למעשה ומשלהבת את המשתתפים האחרים. על אף נקבע כי הסיכון הנש�� מפני אדם הנוטל חלק בעבירות לכואוריות כגון דא, איננו מתמצה במעשה הספציפי אותו ביצע בעצמו כי אם גם במאפייני ההתרחשות כולה.

לפיכך, ראוי לבחון את מכלול נסיבותו של המשיב 4, באופן דומה למשיבים 2-1. لكن, גם בעניינו, אני מורה על מעצרו עד להחלטה אחרת, לצורך המשך הדיון בסוגיית העילה והאפשרות להשיג את מטרות מעצרו באמצעות שגיאותם בחירותו פחותה, בראי החלטה זו.

טעוניהם הנוספות של ב"כ המשפטים לא נעלו מעוניini, אך גם לאחר בחינתן, שוכנעתי כי אין בהן כדי לשנות מסקנני. טעונות אלו כוונו כלפי חולשות ראייתיות נוספות בחומר הראיות, בלבד מלבד שקבע בית המשפט קמא. מטבעו של דיון מלפני, הוא מתמקד בטענות העוררת כלפי החלטת בית המשפט קמא והסגורים לא עררו על התרשםתו של בית המשפט קמא מחומר הראיות שהציג לעוינו ועל קביעותיו בהקשר זה. לפיכך, לא מצאתи לנכון להרחב בקשרים אלו.

סוף דבר

ביחס למשיבים 2-1 ו-4, נמצאה חולשה מסוימת בראיות אך ביחס למספר המשתתפים באירוע וביחס לשימוש בחפצים במסגרתו, שאינה בעוצמה המצדיקה העדפת שחרורם באבחנה כה חזקה. יקבע המשך דיון בעניינים ושמורות טענות הצדדים למהלכו.

ביחס למשיב 3, נמצאה חולשה משמעותית בראיות באופן שאין מצדיק המשך השמתו בתנאים מגבלים של ממש.

מכל המקבץ, העරר מתקין בחלקו. ניתן להתחיל בהלכי שחרור בתמייחס למשיב 3, בתנאים שנקבעו על ידי בית המשפט קמא.

ביחס ליתרת המשיבים, יקבע דיון בבית המשפט קמא, בהקדם האפשרי.

ניתנה היום, כ"ז בטבת תשע"ז, 25 נואר 2017, במעמד הצדדים.

ארז יקואל, שופט